ஸ்ரீமத்யை கோதாயை நம:

ஆண்டாளும் ஆதிவராஹனும்

–ஆர்.ரகுராமன்

திருப்பாவைஜீயரான எம்பெருமானருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களிலே ஒருவரான அநந்தாழ்வான் ஆண்டாள்விஷயமாக நான்கு ச்லோகங்கள் அருளிச் செய்துள்ளார். அதுவே கோதாசது:ச்லோகீ என்று குலாவப்படுகிறது. அதிலே ஒரு ச்லோகம்–

கல்பாதௌ3 ஹரிணா ஸ்வயம் ஜநஹிதம் த்3ருஷ்ட்வைவ ஸர்வாத்மநாம்
ப்ரோக்தம் ஸ்வஸ்ய ச கீர்த்தநம் ப்ரபத3நம் ஸ்வஸ்மை ப்ரஸூநார்ப்பணம் ।
ஸர்வேஷாம் ப்ரகடம் வித4ாதுமநிஶம் ஸ்ரீத4ந்விநவ்யே புரே
ஜாதாம் வைதி3கவிஷ்ணுசித்ததநயாம் கோத3ாமுத3ாராம் ஸ்தும: ॥

என்று. ச்வேதவராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே வராஹாவதாரமெடுத்த எம்பெருமான் (பூமிப்பிராட்டியினால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனாய்), சேதநர்கள் உய்வுபெறவேண்டுமென்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி மூன்று உபாயங்களைக் கூறினான். ஒன்று திருநாமஸங்கீர்த்தனம். மற்றொன்று ப்ரபதனம். மற்றொன்று புஷ்பார்ச்சனம். வாயாலே எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைப்பாடுவது, மனத்தாலே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே தஞ்சம் என்று நினைப்பது, பூக்களைக்கொண்டு அவனுக்கு அர்ச்சனை செய்வது. திருநாமஸங்கீர்த்தனம் வாசிகமான வ்யாபாரம் (வாயினால் செய்யப்படும் செயல்). ப்ரபதனம் மாநஸிகமான வ்யாபாரம் (மனத்தாலே செய்வது). புஷ்பார்ச்சனம் காயிக வ்யாபாரம் (உடலால் செய்வது). ஆக, மனம்,மொழி, மெய் என்கிற கரணத்ரயத்தாலும்(முக்கரணங்களாலும்) செய்யவேண்டிய வ்யாபாரத்ரயத்தை (மூன்று செயல்களை) பூமிப்பிராட்டிக்கு உபதேசித்தான் எம்பெருமான். வராஹநாயனாரிடத்திலே சிஷ்யையாகவும், தாஸியாகவும், பக்தையாகமிருந்து தாம் கேட்ட அர்த்தவிசேஷங்களைத் தன்னுடைய அநுஷ்டானத்திலே காட்டுவதற் காகவே 'ஜாதாம் வைதி3க விஷ்ணுசித்த தநயாம்' என்று த்3விஜ(அந்தணர்) குலதிலகரான பெரியாழ்வாருக்குப் பெண்பிள்ளையாக வந்தவதரித்தனள்.

குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் தானும் ஒக்கக் குதித்தெடுக்கும் தாயைப் போலே பூமிதேவியானவள் ஆண்டாளாகப் பிறந்தனள். வராஹப் பெருமானிடம் தாம் கேட்டதை அனைவருக்கும் வெளிப்படுத்துவதற்காகத் திருப்பாவை பாடினாள். பாடினால் வீடு (மோக்ஷம்) என்றான் வராஹன். ஆதலால் திருப்பாவையில் 13 பாசுரங்களில் எம்பெருமானைப் பாடவேண்டுமென்று காட்டினாள். அவன் சொன்ன மூன்று வார்த்தைகளையும் 'மாயனைமன்னு' என்று தொடங்கும் ஐந்தாம்பாசுரத்தில்'தூமலர்தூவித் தொழுது, வாயினால்பாடி, மனத்தினால் சிந்திக்க' என்று காட்டியருளினாள்.

திருப்பாவையில் மட்டுமல்லாமல் நாச்சியார் திருமொழியிலும் ஆண்டாள் வராஹனின் வார்த்தையை வெகுவாக மெச்சுகிறாள். மெய்ம்மைப்பெரு

வார்த்தையான க்ருஷ்ண சரமச்லோகத்தைக் காட்டிலும், கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனர் சொல் எனப்படும் ராமசரமச்லோகத்தைக் காட்டிலும் மானமிலாப்பன்றியான வராஹனின் வார்த்தைகளே, எவ்வளவு முயன்று என் நெஞ்சை விட்டுப் பேர்க்கப் பார்த்தாலும் பேரமாட்டாதவை என்கிறுள்.

பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்குப் பண்டொருநாள்
மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாம்
தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனர்
பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே.

என்பது பாடவல்ல நாச்சியாரின் பாசுரம். இப்பாசுரத்தில் எம்பெருமானை 'மானமில்லாப்பன்றி' என்கிறுள் ஆண்டாள். 'மானமிலாப்பன்றி' என்பதற்குப் பொருள் யாதெனில், 'அபி$_4$மானம் இல்லாத' என்று பொருள். அபி$_4$மாநம் என்ருல் கர்வம், அஹங்காரம். மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவனை எம்பெருமான், தான் பெரியவன் என்ற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் நம்மைக் காப்பதற்காகத் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்டு பன்றியாக வந்ததால் அவனை 'மானமிலாப்பன்றி' என்கிறுள். 'நானே அனைவரையும் நியமிப்பவன், ஈச்வரன் என்று பெயர் பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்' என்ற கர்வம் பன்றியாகத் தோன்றிய அப்பெருமானுக்குக் கிடையாது.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே மாயமானுக வந்தான் மாரீசன். சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடத்திலே ஸீதை 'அம்மானைப் பிடித்துத் தாரும்' என்ருள். அம்மான் (ஸ்வாமியான ராமன்) அருகில் இருக்கச்செய்தே அம்மான் மறியை (தொலைவிலுள்ள மான் குட்டியை) ஆசைப்பட்டாள். ஸீதையிடத்தில் அன்பினுல் கட்டுண்ட ராகவன் சிலை (வில்) பிடித்து வேகமாக எழுந்தருளினுன். அப்போது இளையபெருமாள் (இலக்குவன்) ராமபிரானைத் தடுத்து நிறுத்தி 'ராமா! இது பொன்மானல்ல; பொய்மான். இது உண்மையான மானுக இருக்குமே யானுல் மற்ற மான்கள், இந்த மான் அருகில் வந்தவுடன் பயந்து ஓடுவானேன். ராக்ஷஸன் ஒருத்தன் மான் உருவத்தில் வந்திருக்கிருன். அவனுடலிலிருந்து ராக்ஷஸ க$_4$ந்த$_4$ம் (மணம்) வீசுகிறது. அதனுலேயே மற்ற மான்கள் அந்தமானைக் கண்டு மிரண்டு ஓடுகின்றன' என்ருன். மாரீசன் மாயமானுக வந்த காலத்திலே அவனுடம்பிலே ராக்ஷஸ கந்தம் வீசியதுபோலே வராஹநாயனுருடைய திருமேனியிலே ஸர்வேச்வரத்வ கந்தம் வீசுமோ எனில் வீசாது. இது அவதாரத்திலே வராஹப்பெருமானுக்குண்டான மெய்ப்பாடு. மற்ற பன்றிகளும் 'நம்மினம்' என்று நினைக்கும்படியன்ருே இவன் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். மற்ற காட்டுப்பன்றிபோலே முத்தக்காசு எனப்படும் கோரைக்கிழங்கையே விரும்பி அமுதுசெய்யும்படியிறே அவன் தன்னைத் தாழவிட்டான் என்று, இந்த வராஹனின் எளிமையில் ஈடுபட்டாள் ஆண்டாள். இப்படி அடியார்களுக்காகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டமையினுல் தேசுடைய தேவனுனன் அவன். தேஜஸ்ஸையுடைய தெய்வமான வராஹனின் வார்த்தைகள் என் நெஞ்சிலிருந்து பேர்க்கவும் பேராதவை என்கிறுள் நாச்சியார். அப்படிப்பட்ட ஆண்டாளுடையவும், ஆதிவராஹனுடையவும் அருளுக்கிலக்காகி அடியார்கள் அனைவரும் ஆநந்தத்தை அடைவார்களாக.

விஷமும் அம்ருதமும்

எம்பெருமான் திருவுள்ளம் உகக்க வேண்டுமென்பதற்காக, நாம் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். நம்முடைய ஆநந்தத்திற் காகவோ, ப்ரதிபலனை எதிர்பார்த்தோ கைங்கர்யம் செய்யக்கூடாது. 'தே₃ஹி மே த₃தா₃மி தே' [நீ எனக்குக் (அதைக்)கொடு, நான் உனக்கு (இதைத்) தருகிறேன்] என்று பேரம் பேசினல் பகவானுடைய திருவுள்ளம் புண்படும். ஒருபயனை அடையவேண்டுமென்பதற்காக ஓர் உபாயத்தை அநுஷ்டித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராது. குழந்தைகளான நமக்கு வேண்டிற்றெல்லாம், தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணனே நல்குவான்.

'விஷம்' என்ருல் உயிர்க்கொல்லி. 'அம்ருதம்' என்ருல் சாவாமல் காக்கின்ற உயர்ந்த தேவருணவு என்று நாம் நினைக்கிறோம். பகவானுக்கு எது விஷம், எது அம்ருதம் தெரியுமா? ஒரு ப்ரஸாதத்தை நாம் பகவானுக்குக் கண்டருளப்பண்ணுகிறோம். ஒரு வஸ்துவை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக் கிறோம். அந்த வஸ்துவினிடத்திலே நமக்கும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் வேண்டும் என்று நினைவில்லாமல், எம்பெருமானுக்கே என்று நினைத்து ஸமர்ப்பித்தால் அதனை அம்ருதமாகவே ஏற்கிருன் பகவான். அதில் நமக்கும் பங்கு வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டானல் அது பகவானுக்கு விஷம் போலாகிவிடும். ஸந்நிதியில் பகவானுக்கு இரண்டுபடி சர்க்கரைப் பொங்கல் ஸமர்ப்பிக்கும்போது இதில் நமக்கு ஒருபடி ப்ரஸாதம் வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டே ஸமர்ப்பித்தால், அந்த ப்ரஸாதத்தை பகவான் விஷம் போல் கருதுவான்.

பூதனையானவள் தன்னுடைய முலைகளில் விஷத்தைச் சேர்த்து வைத்தபோது 'இந்த விஷமானது என்னை முடித்துவிடக்கூடாது. என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய உயிரையும் முடித்துவிடக்கூடாது. இந்த விஷம் கண்ணனுக்குத்தான், கண்ணனுக்குத்தான்' என்று நினைத்து சேகரித்தாளாம். கண்ணனுக்கென்றே சேர்த்து வைத்ததல்லவா. அதனல் அது அவனுக்கு அம்ருதமாயிற்று. தனக்கும், பிறருக்கும் என்று பங்குபோட்டால் அது பகவானுக்குச் சுவைக்காது. 'விடப்பால் அமுதா அமுதுசெய்திட்ட மாயன்' என்ருர் ஆழ்வார். அவனுக்கென்றே ஸமர்ப்பித்ததால் விஷப்பாலை அம்ருதமாக ஏற்ருன் எம்பெருமான்.

பிறர்க்குரியதை அவன் விரும்பமாட்டான் என்பதற்கு மற்றுமோர் உதாரணம் கேண்மின் ! உயரமான இடத்தில் உறியில் வெண்ணெய் வைக்கப் பட்டுள்ளது. அடியார்கள் கைபட்ட அதனைக் களவுசெய்தாவது உண்ண வேண்டும் என்ற ஆசை கண்ணனுக்கு ஏற்பட்டது. வீட்டிற்கு வெளியில், வெகுநாள்கள் உபயோகப்படுத்தி ஓட்டைவிழுந்துபோன ஒரு மரவுரல் கிடந்தது. அதனை உருட்டிக்கொண்டு வந்து அதன்மேலேறி வெண்ணெயைத் திருடி புஜித்தான். இதனைப் பெரியாழ்வார் 'பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்து அதன்மேலேறி தித்தித்தபாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும் மெத்தத்திருவயிரு

விழுங்கிய அத்தன்' என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமானுக்கு நல்லவுரல் கிடைக்கவில்லையா. பொத்தவுரல் தான் கிடைத்ததா. 'பொத்த' என்ற அடைமொழியை ஏன் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். பொத்தவுரல் – வேறு எவருக்கும் உபயோகப்படாத உரல். அதனால் அதனை வெளியிலே எறிந்து விட்டனர் ஆய்ச்சியர். மற்றப்பேருக்கு உரியதல்லாதது. அதனாலேயே, பகவான் அதனை 'இதுவே நமக்குரியது' என்று உபயோகித்துக்கொண்டான். இதுவே நல்லவுரலாக இருந்தால் இடிப்பதற்குப்பயன்படுத்துவர் இடையர். பிறருக்கு உரியதை விரும்பமாட்டான் கண்ணன். அவனுக்கென்று இருப்பதையே விரும்புமவன்.

ஆதலால், பகவானுக்கு எதைச் செய்தாலும் அவனுக்கென்றே ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதுவே அவன் உகந்து ஏற்கும் அமுதமாகும். (கீர்த்திமூர்த்தியான வித்வான் விஞ்சிமூர் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி திருவரங்கத்தில் திருப்பாவை உபந்யாஸத்தினிடையே ஸாதித்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதினேமத்தனை– ஆசிரியர்).

கோதையின்றேல் கதி ஏது?

புதிதுபுதிதாகப் பாபத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும் ஒருவன், எம்பெருமான் திருமுன்பே சென்று அடிபணிந்தான். அடக்குவாரில்லாத ஸ்வதந்த்ரனான எம்பெருமான் பாபியான அவனைப் பார்க்கவிரும்பாமல் பெரியபிராட்டியார் இருக்கும் வலப்புறமாகத் திரும்பினான். உடனே பெரியபிராட்டியார் 'இவன் குற்றவாளிதான். ஆகிலும் இவனை ரக்ஷித்தேயாகவேண்டும். குற்றம்செய்யாதவர்கள் இவ்வுலகில் யார் தான் இருக்கிறார்கள்? மணல்சோற்றில் கல் ஆராய்வாருண்டோ? வந்தவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்றாள். 'இன்னின்ன குற்றமிழைத்தவனுக்கு இன்னின்ன தண்டனை' என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்க, அபராதியான இவனை எப்படி மன்னிப்பது? வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பரிந்து பேசுவதே உனக்கு வாடிக்கையாகிவிட்டது' என்று கூறி, முகத்தை இடப்புறமாகத் திருப்பினான் எம்பெருமான். இடப்புறத்தில் உள்ள ஆண்டாள் 'குற்றம் காண்பானேன், பொறுப்பானேன்' என்று நினைத்து, எம்பெருமானிடம், வந்துள்ள சேதனன் குற்றமே செய்யாதவன் என்று வாதாடி, அவனை ரக்ஷிக்கும்படி செய்துவிடுவாள். ஆண்டாள் அருகில் இல்லாமற் போனால் பெரியபிராட்டியாரின் சிபாரிசைப் பொருட்படுத்தாமல் எம்பெருமான் முகத்தை மாறவைத்து அடியார்களைக் கைவிட்டேயிருப்பன். ஆக, எம்பெருமான் நம்மைக் கைக்கொள்வதே கருணைமிகுந்த கோதைநாச்சியார் பக்கத்தில் இருப்பதால் தான். அவளின்றேல் நமக்கு கதி ஏது? இதனை கோதாஸ்துதியில் வேதாந்தவாசிரியர் அழகாகக் கூறுகிறார் –

ஆர்த்$_3$ராபராதி$_4$நி ஜநேऽப்யபி$_4$ரக்ஷணார்த்த$_2$ம்
ரங்கே$_3$ஶ்வரஸ்ய ரமயா விநிவேத்$_3$யமாநே।
பார்ஶ்வே பரத்ர ப$_4$வதீ யதி$_3$ தத்ர நாஸீத்
ப்ராயேண தே$_3$வி வத$_3$நம் பரிவர்த்திதம் ஸ்யாத்॥